

VERA PEÇI
SHTRËNGIME SHPIRTI
POEZI

BOTIMET TOENA

VERA PEÇI

SHTRËNGIME SHPIRTI

poezi

BOTIMET TOENA

Tiranë, 2018

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Sonila Kapo

Redaktore: Anrila Spahija

Korrektore: Majlinda Bami

Përkujdesja grafike dhe kopertina: Elsa Hajderaj

ISBN 978-9928-235-91-6

© Autorja

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjete apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësja", K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: + 355 4 22 40 116

Email: redaksia@toena.com.al

botimet.toena@gmail.com

www.toena.com.al

*Kushtuar të gjithë atyre vëllezërve e motrave,
që për një arsye ose një tjetër,
janë detyruar të emigrojnë jashtë vendit
për të nisur çdo gjë nga e para,
duke ndier nënvlerësimin nga të huajt!*

*Respekt, mall dhe dashuri pa fund
për gjithçka që mban aromë vendlindjeje!*

*Jam dhe do të mbetem një shpirt i ndarë
në dy pjesë, që vajton mallin dhe dhimbjen
e ndarjes nga gjithçka deshi aq shumë.*

HYRJE

Erdha përsëri...

Jo shumë ndryshe nga sa isha në shkrimet e mia fillestare, por tashmë më e pjekur ndoshta, më e formuar, por dhe më e mbushur në shpirt, pasi kam gjetur mënyrën e bukur me origjinalitetin e shpirtit tim të trokas në dyert e shpirtit tuaj.

Ndër ato trokitje jo gjithmonë jam e qetë, jo gjithmonë jam me atë buzëqeshjen që më karakterizonte dikur, jo gjithmonë jam me atë vrapin marramendës drejt jush, mbushur me dashuri e mall, sa gati i thyej dyert me të trokiturat e mia.

Ndonjëherë e trokitura ime është e zbehtë nga mungesa e forcës e nga dymendësimi për t'i rënë derës tuaj, e përlotur herë nga malli e herë nga zhgënjimi i përgjigjes që do të marr, ende pa e dëgjuar.

Vitet po ecin dhe me ecurinë e tyre po ecën edhe jeta ime me të përpjetat e tatëpjetat e saj të pashmangshme.

Ndoshta këto kthesa të forta më kanë bërë edhe më të ndjeshme nga ç'kam qenë, por

edhe forcuar më kanë, për të guxuar të besoj se mundem edhe atëherë kur ndoshta shpresa ishte e pakët, për të mos thënë se nuk kishte fare.

Një ditë u largova nga ju, për të nisur një jetë të re larg, shumë larg nëpër lot malli e dhimbjeje për gjithçka lashë pas atje.

Dhe kështu u mbyll një derë e madhe për mua, për të hapur një tjetër derë komunikimi, nëpër të cilat do të vij herë pas here, duke ndarë me ju copëza të shpirtit tim, nga e përditshmja ime.

E kam thënë edhe tjetërkund se nuk e dija që kjo derë ekzistonte dhe që do të mund të gjeja çelës për ta hapur. Shpeshherë shtrydhja e shpirtit dhe brengat e mëdha të jetës zbulojnë dyer të paimagjinueshme në brendësinë e skutave të tij, për të lidhur kontakte dhe ndërtuar ura komunikimi, sadolarg të jemi.

Nëpër këto faqe të këtij libri kam shkarkuar jo pak mall, lot, dhimbje, zhgënjim, ndoshta edhe pak urrejtje ka rrëshqitur në të plasariturat e vargjeve pa u shmangur dot. E rëndësishme është se në brendësinë e të gjitha atyre që rreshtova, në thelb gjendet dashuria për ju, për veten dhe për një të ardhme të paqtë, e cila po duket shumë e lëkundur sot për sot. Ndryshimet me ritme të shpejta dhe evoluimi i tejshpejtuar i jetës po nxjerr jashtë loje një botë të qenë për ta kthyer tashmë atë në të paqenë,

duke u bërë kryefjala e ditës, interesi dhe ana materiale në ekstrem, duke çuar drejt zhdukjes fjalët dashuri e respekt në mënyrë të paparë.

Krijimet e mia tashmë kanë marrë hovin e tyre të pandalshëm, duke pretenduar se do të ndjehen nga ju dhe do të ndikoheni sadopak emocionalisht prej tyre.

Shpresoj dhe dëshiroj të jem e mirëpritur te dyert e shpirtit tuaj, ashtu si jam, e thjeshtë dhe pa mburoja të bukura e rrëzëlluese.

E dua të bukurën për sa kohë ajo është brenda origjinalitetit të saj, çdo falsitet ose zbukurim i tepruar mua më lodh e më kthen në një robot saqë nuk e marr vesh se nga është fillimi apo fundi i vargut.

Bukuria është e lidhur me shpirtin. Një shpirt i bukur edhe kur qan, edhe kur këndon, edhe kur vret, por edhe kur vritet, nuk e humbet bukurinë e tij.

Unë pretendoj të jem një shpirt i bukur, se dashuria ime nuk ka fund dhe është e pashoqe.

Dua të jem e sinqertë me ju dhe, pa këtë detaj, nuk do të isha.

Vera Peci

PREJ MAJË SHKAMBI

Prej majë shkambit atje, n'thepina t'nalta,
ku lulja mbin bri borës pa shkri,
ku shqipja nis fluturimet e largëta
ku preket qielli me dorën shtri.

Prej asaj maje e lshova zanin,
ku shpirti kordat ndihmon me i shtri,
ba njish me tokën, parajsë e mungueme,
aty ku t'fundit frymë due me i dhanë liri.

Prej majë shkambit aty e lshova 'i za,
a thue kush rrotull asht me ndigjue?
Malli, brenga, dashnia jehonë malesh,
përplasen e vetojnë shpirtin trazue.

Prej majë shkambit atje n'thepina t'nalta,
ku preket qielli me dorën shtri,
përplaset stuhinash, grihet e copëtohet
zani im tashma gjithë vaj e shi.

KOHË ROBOTËSH

Të kthjem n'robotë
të kohnave moderne,
luksit shtirun t'rehatisë
tue i shkue mbrapa,
shpirtin fort trazue,
tue shkarkue dashni
hipokrizi me ngarkue
pa dashtë kurr'vetë
as pa kuptue,
jetës tue iu përshtatë
se kemi "evolue".
Po unë s'durova,
robotit telat ia prisha
që shpirtin ma lodhën,
kujtimet gati shkatërrue.
Tashti e çlirueme
prej komplekseve t'jetës
vij ndër ju e rri me ju,

ju adhuroj e ju due me shpirt
ashtu si m'keni njoftë e dashtë,
edhe pse larg
n'Polin e Veriut.

GURI I RRAHIT

Dikur në f'mininë time,
ulun te Guri i Rrahit,
përballë shkollës
fishkëllimën sa herë mora
me cingla tue lodrue.
Si çobaneshë e vogël,
aty t'shumbtën e herës
mësimet pata mësue
“Lulin e vocëri”
ulun tek ai gur
pata lexue e rilexue
kushedi sa herë.
Nëpër ato vargje
pashë bukurinë që vret,
që t'ban me lotue,
thellë me mendue,
me iu gëzue jetës
n'shpirt pa u vorfnue.
N'atë gur andrrova...
mbrapa ktyne andrrave shkova,

këndova, udhëtova
shëtita det e misir...
po kurrë nuk u ndjeva mirë
si atje dikur, ulun mbi atë gur.

ÇMALLEM

Eh, sa vite mbrapa u ktheva
tash që ndër lëndinat e bjeshkës kam dalë,
si fëllanzë mali m' duket vetja
n' malore e tatëpjeta kah vrapin marr.
Kandshëm zani
m'kumbon ndër lugina,
nën hije pishash
shtatin po e çlodhi.
Fishkllova si djalë
këndova si kanarina
n'stanin e vjetër ambël m'zuni drita.
Pika e lotit rridhte faqes
për çdo gryk' e livadh,
zogjtë cicëronin simfoninë MALL.
E lumtun urova:
“U pjekshim motesh
me dashuni, vargje e kangë”.
Po çmallem...

VALSI I BARESHËS

Në vise t'largëta
po ju çoj ndër mend
ulun në një stol, rrotull tue u sjellë,
nis mendja ime e po vallzon
“valsin e bareshës”
kompozue n'bjeshkë.

Ka me qeshë ndonjëni.
“Valsi i bareshës?”
çudi sa me ba.
Hiç mos me u habit
s'përllaçet guna ime,
asht vals ma i mirë
që n'vesh tingëllue m'ka.

Vallëzojnë vashat,
këndojnë si kanarina,
fustanet e bardha
hijeshinë ua shtojnë
ndër ahishta,
livadhe,
shullane e thepina

ushton zani i tyne
në çdo shpi depërton.

Sa për kompozimin
tash ju kallzoi vetë
edhe unë dikur
këtë vals e vallzova,
shoqnue me zanin
tue ushtue ndër bjeshkë.
Orkestrën vetë e dini,
për të nuk u lodha.

KAM ME KËNDUE

Kam me këndue këtë ditë
shoqnie me kumbona
n'kisha t'perëndimit.
Kam me këndue
për paqen e Zotit.
Lutjen e lirisë e t'barazisë.
kam me e këndue.
Zani ka me kumbue
fitimtar mbi urrejtjen
mllefet e marrëzinë.
Kam me këndue
lutjen e Zotit
për të tanë ju e për vete,
me shpirt e sa dashni.

POLET

Vijmë në jetë
me falë... a me vra
me dashtë... a me urrye
me nderue... a me çnderue
me gëzue... a me vajtue
me lumnuë... a me robnuë
me ndërtue... a me shkatërrue
me vaditë... a me shkrumbue
me pasunue... a me vorfnue.

Shpirtin qysh n' lindje
Zoti na e dhuron, jashtë mëkati,
t' d' lirë e t' pastër.
Zgjedhja e këtyne që ma nalt shkrova
janë ngarkesë e shpirtit me dy pole,
pozitiven dhe negativën.
Qysh n' vogëli kemi
alternativën me zgjedhë,
por epshtet dhe egot negative
ngarkojnë t' keqen,
pa mujtë ma vonë pritën me ia vu.
Mos harroni: e keqja

kapet ma kollaj
me mend e me vepra.
Shijon ma shumë,
vjen ma shpejt...
Por vret andrrat e nji jete
e, tue shkatërrue edhe kujtimet,
nuk je ma i lirë.

MUNDESH

Mos u demoralizo
për çka ka kalue,
koha mbrapa s'kthehet,
gjurmët tashma kanë lanë
formën e vet
ndoshta të dhimbshme.
O shpirt i vramë,
po t'them se t'due,
tash nuk e ndryshon dot,
e di... e kuptoj... asht e randë.
Por
jeta vazhdon
e rruga asht e gjatë.
Në qoftë se Zotin
me shpirt e përqafton,
ke me gjetë paqen
e qetësinë,
që moti largue tu ka.

E LUMJA NANA TEREZË

Cila je ti,
udhëtare e udhëve t'gjata?
Shtëpinë ku e ke?
Kur kthehesh,
sa je tuj ndejtë,
ku e ke ndalesën e fundit?
Na, kureshtarë t'udhëtimit tand,
presim një fjalë me na e thanë.

“Robni... vllazën e motra.
Prej lumtunisë jam largue
heeeeeeej tash sa mote.
Veshun n'petkun e Kishës
udhëtova
lumninë ndër vise t'largëta me gjetë.
E brengosun,
e vetmueme,
e lodhun
e me shpirt t'vramë,
n'grimca t'vogla shpërnda
e gjeta ma n'fund,
n'shpirtin tim rrinte strukë.

Vetmia,
egërsia
e vorfnia e tejskajshme
m'ndihmuan shpirtin me hapë,
pashë se aty ka shumë pasuni.
Nji jetë e dhurova
e shpirtin tim fala, pa kushte.
Nëpër këtë udhëtim
sa t'gjatë aq edhe të lodhshëm
kurrë nuk u ndala
tue dashtë,
tue dhurue,
tue u lutë
për paqe e mirësi nëpër botë.
Sa herë shpirti juej t'lëngojë
janë vetëm tri fjalë që do t'ju qetësojnë.
Lutje... Paqe... Mirësi,
me veten e me t'tjerët.
Kam ikë larg, n'nji tjetër botë

po prap ju shoh, ju due e ju përqafi,
tash ENGJËLLI juej,
me ju mbrojtë
n'përjetësi.”

SINQERITETI

Fjala që fort flitet,
vuen n'jetë sa gjatë.
Derdh lot ma shumë,
ban armiq padashtë,
buzqëshjen nxjerr prej shpirti
t'keqen e len jashtë.
Edhe pse fort vritet,
sytë i ruen t'paqtë,
tundimit i largohet
n'derë hiç nuk e qas,
grimcat e dashnisë
kurrë nuk i përplas,
por krejt ambël-ambël
i shpërndan tue dashtë
e s'mbarohen kurrë
ndër vite tue u plakë.
Veç ato shumohen
ngjitë me rrudhat bashkë,
hijeshi ju japin.
Tash, mikesha t'ngushta,
k'saj fjale kuptimin shtue,
kurrë mos me u vorfnue.

SINQERITETI,
edhe pse plague
besa kurrë nuk vritet,
forca e tij duket
kur gjatë kanë shkue vitet.
Ngjitet brenda shpirtit
e ma kurrë nuk shqitet.
E kjo fjalë e artë,
që fort po përbuzet,
sa shumë e përqeshin
jooo asht mëkat i madh
se kur jetën ta ndërrojmë
asht pëlhurë e mirë
që n'kuti e mbyllim,
me vete e marrim
tue lanë do grimca t'vogla,
që ma nalt përmenda.
Ato kurrë nuk vdesin,
jetojnë sa vetë jeta,
se dashnia e shpirtit
shpërnda me shumë andje
tash rritet e shumohet.

Ka veç mëngjese dielli,
kurrë murlan as vramje,
kurrë vransinë te qielli.

DY RRUGËT

Erdh' dita
me lanë rrugën tande t'vjetër,
rrugën ku gjithçka
e gjithkush flet për lumtuninë
atje ku buzëqeshjet
janë t'lidhuna
me gëzimin e falsitetin,
atje ku bukuria qesh e flet,
por edhe qan e ofshan
prej zhgënjimeve t'mëdha.
Jetë...

Tash me marrë kët' rrugën tjetër,
e gjatë n'pafundësi,
me drita t'bardha,
shpresoj me qenë
larg urrejtjes e shtimjes
me ngjyra t'sajueme.
Asht me tesha të zeza,
me shpirt n'qetësi,
larg vujtjes,
Vdekja.

MEDITOJ

Ngula sytë n'nji pikë
ashtu tretun e pa za.
Po bashkoj mendimet
se m'janë shpërnda,
besa jo ndër qejfe
as epshe tue shëtitë,
por ndër kohë të zorshme
kaherë i kam gëlltitë.

Kadalë bashkon nyjat
i lidh me synin,
me ndalë pak turrin
e me hjekë idhnimin.
Tash s'po di...
a thue asht tue vujtë
a hallet shoqe i janë ba?
Sytë tretun rrinë e
lot lëshojnë papra.

Eeeeeeh, jeta
që kurrkush s'ia din
maloret as tatëpjetat,

sa herë ulë e ngjit pambarim.
Tash qerpikët i luejta,
ma nuk po duroj,
me zor ua kthej tehun,
ndoshta po i bashkoj.
E ua ndërroj drejtimin,
qoftë edhe për pak,
me qesh dhe me zor,
se besa e kam hak.

LUFTA

N'bibliotekë hyna,
libra me huazue
tue kalue stendat me radhë:
Politikë,
Lirikë,
Histori,
Astronomi,
Shkencë,
Kulturë etj. etj...
Nji radhë e gjatë,
fundin mos me ia gjetë.

Zgjodha disa
nga preferencat e mia,
u mundova me shmangë
fjalën LUFTË.
Nuk gjeta asnji
se, gjatë shtjellimit t'ngjarjeve,
edhe nëpër dashninë
kishte vjedhje, tradhti e pabesi.
Atëherë i thashë vetes
paska t'drejtë vajza ime

kur m'thotë:
“Kurrë nuk do t'ketë barazi
për sa kohë t'jetojë
dashnia për lekun
për pushtetin
a për të dyja bashkë.
që krijojnë domethanien e fjalës LUFTË”.
Pra... për sa kohë ekziston
qenia NJERI.

ZOTI YNË

O Zot,
ndoshta po m'ndigjon
po t'pyes
e brengosun deri n'shpirit.
Pse kjo kohë
mëkatin
ka ngjeshë mbas veti
e ti turrin nuk po i ndal
kurrkujt?
A thue k'shtu
ka me vazhdue?
Jam n'dilemë,
gati hutue.
Unë prapë besoj
e kjo m'ban mirë.
E di se je gjithkund
e po lufton me djallin
që fort asht përhapë
nëpër shpirtat e njerëzisë,
po harliset i lumtun
nuk po t'begenisë.
Po forca jote

asht' ma e madhe.
E di,
e ndiej,
e shoh
se ke me triumfue
me paqe, durim e mirësi
shpërnda pa kursim
me saaaa dashuni.
O Zot,
e di,
e ndiej,
e shoh
se je gjithandej.

GURI

Nëpër bulevardet e botës
rrudhat tue u shtue,
djersa e jonë e mundi
atje kullon.
Shpesh randon shpirti
e zemra vorfnohet.
Guri ynë i randë
kurrkund s'po peshon.

Eeeh, sa herë
kam sjellë ndër mend
fjalën e urtë për gurin,
degdisë nëpër botë,
shpërnda degë e rranjë.
Randue më asht shpirti,
gati me vajtue,
nuk di ku yni vorr
barin ka me lshue.

Shtegtarë te shpresës
rrugëve t'botës
shumëllojshmëni

që koha na serviri,
shohim gur't e tyne,
me kujdes peshohen.
Gurin tonë s'e prekin
nuk ia hjedhin synin
se...thonë:
“Guri i randë
peshon n'vend të vet”.

QESH E QAJ

Dje qesha me shpirt,
sot me shpirt tue qa.
Si dita e diellit,
shoqnue me shi,
ashtu zemra ime
tana mbrendë i mban,
të katra stinët i ndërron
vetëm brenda nji dite.

SHTRËNGIME

Shpesh dëshira asht me heshtë,
edhe pse shpirti don me klithë.
I mbylli sytë për mos me pa,
edhe pse imagjinata sheh larg,
mendjen frenoj mos me kuptue
edhe pse ajo veç sa i kthjellon gjanat.
Shtrëngime shpirti që keqas ngatërrohen,
unë e çoroditun nëpër to,
randesa veç sa shtohet,
gërryemja po m'vret përmbrenda.
Jam si një Asht që po shkrihet ngadalë...
Nuk di...
k'shtu nuk jam ma vetja.

MOS

Mos m'thoni
me qen' e qetë.
Nuk mundem.
Në k'to kohë
që kanë ardhë,
as gjumi
nuk asht si ma parë.
Nuk di a vrapin me marrë
përpara
a mbrapa.
Do hapa me u kthye,
dilemat janë shtue,
turbullue mendimet
andrrat ngatërrue,
qetësinë me gjetë
e kam vështirë.

BARDH' E ZI

Po ju shoh drejt n'sy
bash me mall.
Ngjyrat ia ndërrova
ndoshta shkakü me msheh rrudhat
besa, shpejt m'i ka sjellë koha.

Ndoshta malli me qenë afër
m'ban me e dashtë fort
këtë nuancë.
S'mund t'i shof
ngjyrat e flakta
se mbrendë jam e zbrazët.

Bardh' e zi ngjyrat ia ndërrova,
fort ambël po ju shoh.
Shpirti lutet po s'lotova,
ashtu siç e kam zakon.

Sonte ambël ju kam qeshë
e ju lutem me gjithë shpirt,
tue nda paqe e mirësi ndër vedi
ka me qenë ma lehtë çdo ditë.

PERËNDIMI

Aaaah, sa muzg t'bukur
m'ofroi dita e sodit,
nji buzëqeshje t'ambël
qielli po m'dhuron.
Shtllunga resh bojë rozë
po formojnë eksodin,
ia kanë shtue fort nurin,
ambël po m'shikon.

Ah, perëndim i mbramjes
që lajmëron agimin,
ka me ardh i ambël,
dielli tue shkëlqye,
vezullima jote
kandshëm sjell errësinën
gjumi vjen i lehtë,
n'andrra tue vallëzue.

BUZËQESHJA

Sa herë kam marrë penën,
buzëqeshjes dasht me i shkruë
shoqe t'ngushtë e pata,
prej vitesh n'mue shoqnue.
Jemi nda padashje,
asht' transferue me shpi,
me i shkruë sonte deshta
adresën s'po ia di.
Me i kallzue se malli
larg saj fort po m'bren,
me e thirrë për vizitë
ndoshta ktu po flen.
E nuk ia prishi gjumin
mbrenda k'tu e mbaj,
se e due me shpirt
pa të s'mund t'jetoj.

ERRËSINA

Errësinë...
Ftohtë gjithandej,
vetëm demonë përfytyrohen
tue grimcua në shpirtin tim.
Prej tyne nuk frigohem,
as vrapin me u largue
nuk e kam marrë.
Ajo që më mundon
e m'lodh
sa gati po m'shkatërro
asht vetmia
e dëshira me qenë afër jush,
për tjetër s'm'bahet vonë.

E VJETRA DHE E REJA

E moçme fort po m' duket vetja
ndër k'ta rreshta tue rimue.
Ndoshta kthye jam mbrapa n'breza,
po gërmoj...e...bash po due.
E gjeta t'Vjetrën
bashkë po çmallemi
ka do vjet lanë krejt
vetmue,
tash u ktheva
n'lotë po lagemi,
përqafime, fort shtrëngue.

T'Renë ka vite, bashkë udhëtue,
po lshon sytë si me gërdi
krejt habitun po m'thotë mue:
“Aman si mundesh, s'ke bezdi”?

Eeeeeeh, ia kthej,
moj kohë moderne,
që përbuzjen ke futë n'shpirit,

a harrove, moj t'paftë Zoti,
k'tu udhëtimi ka nis një ditë.

T'Vjetrën s'kam si e marr me vedi,
tashma koha nuk e don.

Koh's s're i lutem ta bajë mike,
dy tri gjana ia dhuron.

Dashni, Paqe edhe pak Besë
ia dhuroj pa pas hiç gajle.

Fort po i lutet mos t'i shesë,
dhe pse vrapi pak i ndalet.

E ngadalë me paqe t'Zotit,
i afrohet krejt dashni,

tue i dhanë çelësin e kasafortës
ku dhuratat ruejtë kish n'dry.

Kohë e re mos u çudit,
merr dhuratat fort shtrëngoji,

rrugës betejat kur t'kalosh,
me to n'gji tana i fiton.

E u largova fort përmallshëm
tue lanë t'Vjetrën krejt vetmue
m'kqyri e lumtun me buzë n'gaz,
tue ba Kryq e tue m'bekue.

GOGOLI

Shkon e kthehesh
e shkon e kthehesh.
S'po kuptoj,
habitun jam.
Rrethrotullimet e tua
nuk di pse je tue i ba,
arsye nuk po t'jap
me ardhë.
T'pakuptimta udhëtimet e tua
sa gati m'vjen me qeshë
por joooooo...
në fakt asht me qa.
Po t'lutem, shko atje
ku mungesa jote ndihet,
edhe pse nuk e meriton
e strehëve t'hueja,
tue marrë hiç kurrqja,
mos u ban GOGOL.

RREZE DIELLI

Rrudhë kam sytë
e ty po t'kqyri.
Rreze dielli qofsh bekue!
Nxehtësinë tande e merr shpirti,
n'ajzberg akulli
tashma shndërrue.
M'i liron damarët e qafës
që gazepit shpesh bllokohen,
largon rrudhat që n'fytërë qasen
e buzëqeshjes po ia lshon fill vendin
Rreze dielli
n'alpe t'nalta
shndrit gjithçka
n'bukurinë tande
ambël zogjtë janë tue cicërue,
i ndigjoj
aaaah... sa me andje.

DUEJ

Kalova afër vdekjes,
po nuk u ndala.
E pashë si asht,
sa e frikshme
aq e mistershme,
kishte edhe pjesë t'bukura
veshun me ngjyra
herë t'flakta
herë t'zymta.
Tue u largue prej saj
mendova me vete
çka asht jeta?
Pse jetojmë,
pse bajmë anmiq,
pse mëkatojmë,
pse urrejmë?
Tash kthimin
nuk po e çoj dam,
e meqë m'u dha rasti
due me dasht
paqen e harmoninë deri n'fund,
se nuk e di sa gjatë e kam rrugën